

Superjunak na školskom igralištu

Pero je naš superjunak. Znam, i nije neko ime za superjunaka. Zapravo, naš Pero ni ne zna da je superjunak. On misli da je samo običan dječak. Jednog proljetnog dana Pero se igrao na igralištu kod škole. Kao i uvijek, oko njega su bili njegovi prijatelji, a malo podalje i dečki s kojima se nije družio i kojih se malo i bojao. Ti dečki su uvijek nekoga zafrkavali i izazivali. Tog dana okomili su se na djevojčicu koja je mucala i zbog toga odlazila kod logopeda. Vikali su joj da je glupa i još puno okrutnih riječi koje ne želim ovdje ni ponoviti. Ona se samo šćućurila, kao da je pokušala biti nevidljiva. Pero je sve to gledao i obično bi se pravio da ne vidi. No danas se nešto promijenilo. Uhvatio je pogled te djevojčice, osjetio je kako joj

je teško. Ni sam ne zna kada je to odlučio, ali jednostavno je ustao i krenuo prema njima. Stao je, sve ih dobro pogledao i rekao im: „Dosta. Što vam je ona napravila? Samo se trudi biti bolja. Kao da ste vi u svemu savršeni. I svi vi imate nešto u čemu niste dobri.“ Sjeo je kraj djevojčice i počeo s njom razgovarati ignorirajući smijeh drugih dječaka. Saznao je da se djevojčica zove Ana, da živi blizu njega i da obožava aute kao i on. Svaki dan su sjedili zajedno pod odmorom i razmjenjivali sličice. Jednog od idućih dana prišao im je jedan od onih dečki koji su se smijali Ani. Zvao se Vanja. Tražio ih je da im se pridruži jer i on voli gledati aute. Nakon nekog vremena priznao im je da i on odlazi psihologu, ali da ne želi da itko to zna kako mu se ne bi rugali. Zapravo su i Ana i Vanja uživali kada bi odlazili logopedu i psihologu i znali su da tamo uče nešto jako važno. Šteta što to nisu vidjeli i svi drugi. Možda su i ti drugi dečki potajno željeli da im netko pomogne, ali im nitko nije pružio pomoć ili su možda njihovi roditelji i odrasli krivo mislili da samo problematični i neuspješni idu kod psihologa i logopeda. Možda. Šteta ako je to tako.

Pero je odrastao i dalje misleći da je samo običan dječak. No, Ana je znala da je Pero superjunak. Trebalo je imati hrabrosti suprotstaviti se tim dečkima, a time što joj je postao prijatelj postao je jedini pomagač u njenom životu. S druge strane, Pero se oduvijek divio Ani i mislio je da je ona pravi superjunak. Nije lako odrastati mucajući i trpiti svu zafrkanciju zbog toga. Štoviše, nije bilo lako ni prihvatiti pomoć logopeda i izvrnuti se zafrkanciji i zbog toga. Od Ane je naučio ne stidjeti se svojih slabijih strana, priznao je da ga smeta to što nije dobar u školi kao svoj brat. Gledajući Aninu upornost, trudio se više nego itko ostvariti ono što želi. A Vanja? Ana i Pero su mu pomogli da ispravi matematiku. Prestao je mrziti školu i sada uvijek štiti one koji su slabiji.

Vidite. Svi su oni superjunaci. Možda to oni sami ne znaju, možda to drugi ne vide. Ali vidimo mi. Zar ne?

Za više informacija,
savjet ili edukaciju
slobodno nam se obratite:

Udruga "Igra"
Sveti Duh 55, 10000 Zagreb
01/3704-537
udruga.igra@zg.htnet.hr
www.udrugaignra.hr

Autorica teksta: Sunčana Kusturin, dipl. soc. radnik
Lektorica: Maja Vlašić
Ilustratorica: Zrinka Ostović
Dizajn: Bestias

TAJNA MOĆI JE U TRAŽENJU POMOĆI

Ministarstvo zdravstva i socijalne skrbi Republike Hrvatske

Projekt se provodi zahvaljujući darovnicima Programa za inovacije i učenje.

The World Bank

Centar za socijalnu
skrb Zagreb

mppi modifikacija
ponašanja
putem igre
RADIONICE I LETAK

DJECA = SUPERJUNACI!?
letak za djecu

Gdje možeš potražiti pomoć?

Superjunaci su sjajna stvorenja. Imaju nevjerojatnu snagu, skrivene moći i uvijek, baš uvijek spase svijet u zadnji tren.

U čemu je tajna njihove moći, pitate se vi. E, pa tajna je u tome da imaju svoje pomagače čiju pomoć traže i prihvaćaju. Nije ih sram reći: „Ovo mi je teško“, i: „Trebam pomoć.“. I nitko im se zbog toga ne ruga. To je zato jer u svijetu u kojem žive superjunaci svi znaju da je najveća hrabrost i snaga tražiti i prihvatiti pomoć.

A kako je to u našem svijetu? U našem svijetu su sva djeca superjunaci. No u našem svijetu nekad ljudi ne razumiju. Nekada misle da je traženje pomoći zapravo znak slabosti. I nekada se loše ponašaju prema onima za koje misle da su slabi. A kada ih se vrijeđa ili zadirkuje ili tuče, djeca potisnu svog superjunaka jako duboko, stisnu se i pokušaju upaliti magični plašt nevidljivosti i počnu sumnjati u svoje moći. Nažalost, često nitko ni ne primijeti njihovu skrivenu snagu kojom bi oduševili svijet. A ponekad, kada im je sve to preteško izdržati, odluče se izboriti za svoje mjesto na svijetu. I tada, ponekad, da bi se sami osjećali bolje, pronađu neko drugo dijete kojem je teško i koje skriva svog superjunaka i počnu ga vrijeđati kao što su to činili i njemu. Tada svi drugi misle da su ta djeca zlikovci. No oni ne vide i oni ne znaju da i u njima čuči mali superjunak kojeg je strah.

Da, sva, ama baš sva, djeca su superjunaci. Istina, ona možda ne mogu letjeti zrakom, ali dopustite im da zažmire i maštom otplove na najnevjerojatnija mjesta i učinit će to bolje, brže i zanimljivije od bilo koje odrasle osobe. Kada vide da je netko tužan, zagrlit će ga. Reći će kada je netko nepravedno optužen i štitit će ga. Djeca jednostavno osjete što treba učiniti i to učine.

Dakle,
i ti si superjunak.

Znaš li koja je tvoja skrivena moć? Možda crtanje, možda možeš u kratkom vremenu zapamtiti puno stvari, možda uvijek pomažeš drugima, možda dobro trčiš, možda sjajno pjevaš, plešeš... A tko su tvoji pomagači? Ne zaboravite, nema superjunaka bez pomagača! Možda tvoji roditelji, prijatelji, teta, ujak, profesorica, psiholog, socijalni radnik, socijalni pedagog, logoped, psihijatar, psihoterapeut. Ti pomagači najbolje znaju kako pronaći svoju skrivenu moć i kako je pokazati svijetu. Oni su tu da pomognu nama kako bismo mi bili jaki i mogli pomagati drugima.

A što ako si ti jedan od onih superjunaka za koje svi drugi misle da su zlikovci. Žao mi je što ti tvoji pomagači nisu pomogli prije i žao mi je što i sada ne vide sve ono dobro što skrivaš u sebi. No nije sve gotovo. Tvoj preplašeni superjunak samo treba pomoć da bi izašao. Potraži svoje pomagače. I ne mislim na one pomagače koji ti pomažu u tome da druge činiš tužnima. Oni zapravo i nisu pravi pomagači. Znaš one likove koji se samo pretvaraju da su prijatelji superjunacima, a onda kada je velika nevolja prevare ih i ostave na cjedilu? Da, baš takvi su oni. Istina, i u njima čuče superjunaci i boje se izaći van i možda ćeš im jednoga dana baš ti pomoći da se oslobode straha i pokažu svoju dobru stranu. No važno je da prvo tvoj mali superjunak ojača, a za to mu je potrebna pomoć njegovih pomagača.

Dakle,
u kojem god trenu ti je potrebna pomoć, važno je da je zatražiš.

Znaš li gdje možeš pronaći pomagače? Sigurno su tu negdje. U tvom razredu, u zbornici među učiteljima, u tvojoj obitelji, u uredu psihologa, pedagoga, logopeda, socijalnog pedagoga ili/i socijalnog radnika. Dobro pogledaj oko sebe i hrabro kreni prema njima, povuci ih za rukav i prišapni im da trebaš pomoć. Ispričaj sve što te muči, čini nesretnim, što ne znaš kako bi riješio i ne zaboravi podijeliti s njima i svoje uspjehe i sreću.

I nikad, ama baš nikad, ne smij se onima koji traže pomoć. Budi taj koji će im pružiti ruku, pomoći im i zaštititi ih od svih onih koji, zapravo, ne razumiju da je *tajna moći u traženju pomoći*.

Tajna o izvoru moći jedna je od tajni koje se ne skrivaju. Ovo je tajna koju svi trebaju čuti. Reci je svima koje sretnoš i uvijek pri ruci imaj svoje pomagače. Nikad ne znaš kada će ti zatrebati.

U školi rade osobe koje znaju i žele ti pomoći. To je tvoj razrednik, profesori i učitelji, pedagogi, psiholozi, socijalni pedagogi, socijalni radnici, ravnatelji. Svi oni imaju svoje urede u koje možeš doći i s njima razgovarati kad god ti je to potrebno.

U tvojoj obitelji sigurno postoji netko s kim možeš pričati o svemu i tko ti uvijek pruži pomoć i podršku. Možda su to tvoji roditelji, sestre, braća, sestrične i bratići, tete, ujne, ujaci, stričevi, bake ili djedovi. Svi oni ponekad izgledaju zaposleno i kao da nemaju vremena, ali ako im prideš i kažeš da je jako važno da nađu pet minuta za tebe, naći će ih.

U kvartu sigurno imaš nekog susjeda ili susjedu s kojim možeš pričati o svemu. Možda ti baš oni mogu pomoći u nečemu i možda ti mogu biti podrška u nekim teškim trenucima. U kvartovima ponekad postoje i razne udruge u kojima se djeca druže i razgovaraju. Tamo rade stručnjaci koji ti također mogu pomoći. Potraži ih.

U ustanovama Centri za socijalnu skrb, domovi zdravlja, uredi psihoterapeuta ili savjetovatelja mjesta su na koja će te možda roditelji povesti kada procjene da je njima i tebi potrebna pomoć. Ne boj ih se. Tamo rade ljudi koji ti žele pomoći i važno je da im iskreno kažeš sve to te muči.

Bolnice za djecu i mladež: Potražite savjetodavnu pomoć, a kroz različita testiranja saznajte točnije s kojim poteškoćama se dijete susreće i kako mu možete pomoći. Kontakti: Klinika za dječje bolesti Zagreb, tel: 01/4600-111 Klaićeva 16; www.kdb.hr; Psihijatrijska bolnica za djecu i mladež, tel: 01/4600-111 Kukuljevićeva 11; tel: 01/ 4862 501; www.djecja-psihijatrija.hr